

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Otto dicti Brunonis germanus, post fratrum interitum, iam iustum principatum arripuit: decresceribus paulatim viribus Germaniae regum: Quantum decesserat Francia, tantum accessit Saxonibus: in quos iam rerum cœperat summa inclinare: Nam Ludouico Balbo, Karoli Calui filio, Ioannes Pontifex Imperium usque ad Franciam deferebat, celebrato concilio Lugduni. Erant autem qui Karolo Crasso Germanie regis filio studebant: qui redeuntem ex Francia Pontificem cepere: coegerunt, ut Karolo Imperij donaret insulam. Ita duo pariter se Imperatores gessebant. Sed Ludouico ultra triennium non durauit Imperium: quo decadente, solus in eo Karolus per annos XII permanebat. Erat iste, ut diximus, Ludouici Germanorum regis filius, frater habens eque Ludouicum, Germanie regem: & item aliū Karlomanum: cuius filius Arnulphus postea peruenit ad Imperium. Quo tempore fuit illa grauis incurssatio Normannorum in Franciam, quam in Norwagia explicuimus. Iste vero Karolus Imperator ubi agnouit se principibus minus gratum, Imperio volens cessit, ne, quod formidabat, inuitus destitueretur. Assumptus est autem a principibus Arnulphus vir magnificus, princeps fortissimus, filius Karlomanni: qui frater erat decedentis Caroli. Hic suscepit bellum aduersus Normannos cœlitus administratum: in quo Normanni ab eo ad interacionem sunt deleti: Siquidem centum milibus paganorum prostratis, vix unus e Christianis cecidisse est repertus. Gotfridus & Sigefridus regij proceres ibi cederunt. Dominabatur autem iste Arnulphus Bauaris, Suevis, Francis orientalibus: & post mortem Caroli Calui, Lotharingis, audacibusq; Saxonibus: verba posse

nere

nere libuit annalium: Qui Saxones et si suum haberent principem, tamen Germanorum regem, & iam Imperatorem, dominum recognouere: quomodo & nostra tempestate duces in Francia, qui regem supra se adorant. Non erat illa, quam nunc cernimus in Germania, principum libertas, non bona: ut suscipiant, quae volunt, Imperatoris mandata: Vnde etiam ista nolentes cernimus Imperij detrimenta: quae omnino non fierent, si, ut patet, erat, principes Germaniae, quomodo Franciae, suorum parerent. Idem Arnulphus Imperator bellum suscepit aduersus Zuentebaldum Morauorum regem, tribus negantem. Acneas in Bohemica illum appellat Zuancopium: qui unus Poloniam, Bohemiam, Slesiam, Morauiam, teneret imperio: Arnulphum Imperatorem agnoscere primarium suum detrectauit. Magno totius Germania apparatu mouit in illum Imperator: Hungarumque reliquijs per Pannonias missis, & Germanorum viribus, occurrentem sibi regem in acie vicit: & magna strage in eius copias peracta, fugauit. Ille iam regnum ponens, incognitus concessit in eremum: ibique Christiano, sed eremitico, ritu finiuit vitam: propinquata tantu morte testatus praesentibus quis esset. Per hoc tempus sub Formoso Romano Pontifice renouata est quæstio de ecclesia Bremensi, & decreto concilij, quod erat apud Triburiam: (nunc vocant Friburgum) conuictus qualibuscunq; argumentis, Adalarius pridem Hamburgensis archiepiscopus, coactus iterum fieri suffraganeus Coloniensis, consedit in simo loco. Magna in concilio duorum effertur contentio doctorum, quæ omnium in se oculos conuertit: sed victus est qui pro Adalario stabat. Tum etiam illa stupenda Romæ in pontifica sede perturbatio est exorta a Formoso & successoribus eius: Cum orta

inter ret. Eberim fore su totius ebry, Clem immo C mina minis suum dam e cum: heidi batiss guine etat & illa Imper atau pleris tores Pius li Lu proxim Ludo Crass nepos nici re

inter eos schismate, successor prædecessorem male habere. Effuditur à successore Formosus: & cadaver in Tyberim proiecitur. Qui hoc procurauit pontifex, à successore suo Formosi defensore, confunditur. Ita grauiſſimo totius Christianismi scandalō Romani pontifices velut ebrij, immò furiosi, iactabantur. O Petre, Line, Clete, Clemēs, ad quid peruenit vestro sanguine vestratumq;_z, immò Christi crux partus principatus? Sed hac alij.

CAPVT XXXIV.

OTTO interīm dux Saxonie, et si Germanie regem supra se agnoscet, iusto tamen principatu dominabatur in sua prouincia: nec contemnendi erat nominis apud Ro. Imperatorem Arnulphum, regem etiam suum: qui tanti illum fecit, ut filiam illi suam Lucardam coniugem daret: ex qua ille filium sustulit Henricum: qui primus ex Saxonibus imperabat: filiamq;_z Alheidim, quae in Quedelenborg Christo consecrata est abbatissa. Vnde apparet, Henricum regem materno sanguine pertinere ad lineam Caroli Magni: cuius mater erat Arnulphi filia, qui patrem habuit Karlomannum, & ille Ludouicum Germanie regem: qui Ludouicum Imperatorem I. & ille Carolum Magnum, sexto gradu at auum suum numerat Henricus. Et ut lineam generis à plerisq;_z turbatam agnoscamus, videndum qui Imperatores exierint à Carolo Magno: cui primum succedit Pius Ludouicus: & illi filius Lotharius, Caroli nepos: illi Ludouicus filius, Caroli pronepos: illi Carolus Caluus, proximi Ludouici patruus, Caroli Magni nepos: illi filius Ludouicus Balbus, Caroli iterū pronepos: et illi Carolus Crassus, Ludouici regis filius, Magni quoq;_z Caroli pronepos: illi aut Arnulphus, Karlomāni, q; frater erat Ludouici regis Germanie filius, Caroli Magni abnepos: is era

Hen-